

Arrest

nr. 76 877 van 9 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 5 januari 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 25 april 2003 elk een asielaanvraag in. Zij verklaarden hierbij dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 14 mei 2003, in antwoord op de ingediende asielaanvragen, ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen elk een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 27 juni 2003 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van beide verzoekers een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.4. Verzoekster diende op 18 januari 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.5. Verzoeker diende op 14 februari 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.6. Verzoekers dienden bij aangetekend schrijven van 7 juni 2011 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. Op 28 juli 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard.

1.8. Verzoekers dienden bij aangetekend schrijven van 16 september 2011 een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.9. Op 23 november 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 6 december 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 16.09.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

*[P., J.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Kirgizië
[...]*

*[P., J.] [R.R.: ...]
Nationaliteit: Kirgizië
[...]*

*Kinderen:
[P., S.] geboren op [...]
[P., F.] geboren op [...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Wat betreft de aanvraag voor [M., I.] zal een aparte beslissing worden genomen.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

De aanvraag om machtiging tot verblijf werd omwille van medische problemen onder naam van [P., S.] met als nationaliteit Kirgizië ingediend. Het voorgelegde standaard medisch getuigschrift dd. 29/08/2011 is echter opgesteld op naam van [P., S.] met als nationaliteit Russisch. Bijgevolg is het voorgelegde standaard medisch getuigschrift niet correct gepersonaliseerd en dus niet toelaatbaar als bewijs van ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, 1e lid van de wet van 15.12.1980. Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de rechten van verdediging, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “de beginselen van behoorlijk bestuur”.

Zij verstrekken volgende toelichting:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat het standaard medisch getuigschrift niet correct is “gepersonaliseerd”.

Deze argumentatie is niet correct in die zin dat in het verzoekschrift art. 9 TER VW wél correct de Kirgizische nationaliteit wordt vermeld en het standaard medisch getuigschrift dat wordt gevoegd wel correct de naam, de geboortedatum en het geslacht weergeeft.

Dat er maw. manifest sprake is van een materiële vergissing, vergissing die is ontstaan doordat verwerende partij aanvankelijk zelf per vergissing had vermeld dat de nationaliteit van de broer van verzoekster, dhr. [I. M.], de Russische nationaliteit zou zijn.

In het verzoekschrift – die naar het oordeel van verzoeker als één en ondeelbaar geheel met het standaard medisch getuigschrift en gebeurlijke bijlagen en nodige identiteitsdocumenten het aanvraagdossier uitmaakt, wordt expliciet vermeld:

“Ik werd geraadpleegd door De Heer [P., J.], van Kirgizische nationaliteit, geboren te [...] en zijn echtgenote Mevrouw [P., J.], van Kirgizische nationaliteit, geboren te [...] en hun 2 kinderen [P., S.] [...] en [P., F.] [...]

De dochter [P., S.] is ernstig ziek (attest Dr. [K. L.] 29.08.2011).”

Als bijlagen bij het verzoekschrift werden als identiteitsdocumenten gevoegd:

- kopie paspoort verzoekster
- kopie bijlage 26 verzoekster (met vermelding naam en geboort[er]tedatum van kinderen)
- kopie bijlage 26 verzoeker
- kopie bijlage 26 [I. M.]

Op de bijlage 26 van [I. M.] werd aanvankelijk de Russische nationaliteit vermeld, doch dit werd naderhand gecorrigeerd als zijnde een materiële vergissing.

Uit de bijlagen blijkt ten genoegen van recht wat de identiteit van verzoekers en hun minderjarige kinderen was, wat hun nationaliteit was, zodat hierover [niet] de minste discussie meer kon bestaan.

In het medisch getuigschrift wordt expliciet in dit verband vermeld[d]:

“[P. S.]

[...]

Russisch

V”.

De vermelding Russisch op het medisch attest is een materiële vergissing die onmiddellijk blijkt uit vergelijking met het verzoekschrift en de gevoegde bijlagen.

Het is dan ook in strijd met het beginsel der redelijkheid en zorgvuldigheid om thans op basis van deze materiële vergissing alsnog een zo drastische beslissing als ongegrondheid te nemen.

De motivering van de bestreden beslissing totaal kaduuk is, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW temeer het ingediende verzoek met medegaande bijlagen al in een eerder stadium ontvankelijk werd verklaard, en dus werd geacht te voldoen om een beoordeling ten gronde door te voeren.

Dat in de bestreden beslissing ten onrechte onder het mom “gegrondheid” alsnog een beslissing werd genomen die te maken heeft met de ontvankelijkheid van het ingediende verzoek art. 9 TER VW.

Dat gezien de voorafgaande beslissing tot ontvankelijkheid door verwerende partij een onderzoek ten gronde diende doorgevoerd te worden en thans bij tweede beslissing, weze een beslissing ten gronde, niet kan teruggekomen kan worden op de eerste beslissing, weze een beslissing inzake ontvankelijkheid.

Dat anders redeneren zou inhouden dat ontvankelijkheid en gegrondheid hetzelfde zijn, hetgeen niet strookt met de werkelijkheid.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er niet tot in het oneindige formaliteitseisen worden gesteld, en dat wanneer er een beslissing tot ontvankelijkheid is genomen, er later in een beslissing ten gronde, niet zomaar wordt afgewezen op basis van formaliteitseisen die reeds werden beoordeeld in het kader van de beslissing tot ontvankelijkheid.

Dat uit samenlezing van het verzoekschrift, het standaard medisch getuigschrift en de bijlagen bij het verzoekschrift, er geen enkele discussie kan en kon zijn over de identiteit van de dochter van verzoekers.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek ten gronde, na een beslissing tot ontvankelijkheid te stellen dat het medisch getuigschrift niet correct was gepersonaliseerd, weze duidelijk een ontvankelijkheidsvoorwaarde.

En indien verwerende partij meende dat er bepaalde gegevens onduidelijk waren, of nog er sprake was een materiële vergissing die absoluut diende rechtgezet te worden, dan diende zij verzoekers desgevallend om bijkomende gegevens/correctie te vragen, eerder zonder enig onderzoek, en ondanks het correcte verzoekschrift én de correcte bijlagen, de vraag af te wijzen.

Het is duidelijk dat door verwerende partij een al te strikt formalisme wordt geëist en dient vastgesteld te worden in tal van dossiers dat nu de nieuwe wet van 29 december 2010 wordt gebruikt/misbruikt om op louter formele gronden de aanvraag niet te moeten onderzoeken, en er tevens geen bereidheid is tot effectief onderzoek noch in het geval alles duidelijk is noch in het geval er bepaalde onduidelijkheden zijn.

Dat de ratio legis informatievergaring betreft over een aantal essentieel geachte elementen, en door de vermelding én in het verzoekschrift én in de bijlagen van de correcte nationaliteit en door de vermelding én in het verzoekschrift én in de bijlagen én in het medisch attest van de juiste naam, juiste geboorteda[t]um en juiste geslacht onmiskenbaar voldaan is aan deze ratio legis.

Dat de afwijzing wegens ongegrondheid in het geval er geen enkele discussie kan zijn op basis van de voorliggende identiteitsdocumenten over de identiteit van de dochter van verzoekers, getuigt van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn in de fase der gegrondheid alle nuttige medische elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW en doordat verzoekers ook nooit enige vraag tot bijkomende informatie/correctie hebben gekregen, zijn de rechten van verdediging manifest geschonden.

Deze verkeerde argumentatie minstens overdreven formalisme met totaal gebrek aan enig onderzoek der medische elementen zoals opgenomen in het medisch ge tuigschrift heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing."

4.1.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij benadrukt dat verzoekers beschouwingen juridische grondslag missen.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag op grond van art. 9ter onontvankelijk is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid wordt terecht geoordeeld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter onontvankelijk is, gezien het voorgelegde getuigschrift betrekking heeft op een andere betrokkene, minstens wordt de identiteit van de betrokkene niet afdoende aangetoond.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St, nr. 101.624 van 7 december 2001).

[...]

Uit de lezing van [art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door de wet van 29 december 2010] blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een aanvraag onontvankelijk dient te verklaren indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoon op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat.

Verzoekers ontkennen ook niet dat het standaard medisch getuigschrift inderdaad een verkeerde nationaliteit betreft.

Terwijl verzoekers niet dienstig kunnen voorhouden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, na te hebben vastgesteld dat de identiteit van de betrokkene niet wordt aangetoond, verder de grond van de gedane aanvraag diende te beoordelen. De vaststelling dat de identiteit van de betrokkene niet wordt aangetoond, volstaat immers om de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt dienaangaande over een gebonden bevoegdheid.

"De vaststelling dat verzoeker in gebreke bleef om zijn identiteit en nationaliteit aannemelijk te maken volstaat om zijn aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk te verklaren. Ingevolge het ontbreken van deze stukken wordt verweerder immers de mogelijkheid ontnomen te verifiëren of verzoeker in zijn land van herkomst de medische zorgen die hij stelt nodig te hebben niet kan verkrijgen. De bewering van verzoeker dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals het bestond op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, niet zou toelaten een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren omwille van het ontbreken van de vereiste overtuigingsstukken inzake de identiteit van de aanvrager is zonder meer incorrect. In deze kan verwezen worden naar de memorie van toelichting (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 35), waar wordt gesteld dat "de aanvraag van de machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk [kan] verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is." (R.V.V. nr. 60.068 van 20 april 2011)

Terwijl er - in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden - in casu geen sprake van is dat de aanvraag eerst onontvankelijk en nadien ongegrond zou zijn verklaard. Uit de bestreden beslissing blijkt afdoende

dat deze onontvankelijk werd verklaard, zodat verzoekers' beschouwingen desbetreffend elke feitelijke grondslag missen.

Verzoekers kunnen ook niet dienstig voorhouden dat deze verkeerde vermelding het gevolg is van een fout van de overheid. Het standaard medisch getuigschrift werd opgesteld door de arts van hun keuze. Het was aan hen om hun eigen arts correct te informeren omtrent de nationaliteit van de betrokkene en haar identiteit.

De vage beschouwingen van verzoekers doen geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid diende vast te stellen dat de betrokkene vermeld in het verzoekschrift, niet dezelfde persoon was als deze die het voorwerp uitmaakte van het bijgevoegde medisch getuigschrift.

Uit het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Het spreekt voor zich dat de persoon die het voorwerp uitmaakt van het standaard medisch getuigschrift correct identificeerbaar moet zijn om de medische aandoening en de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst naar behoren te kunnen onderzoeken. De ambtenaar-geneesheer kan zijn onderzoek zelfs niet aanvangen zolang niet duidelijk blijkt welke de nationaliteit is van de betrokkene.

Uit het hierboven vermelde blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met de motiveringsplicht, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen.

De motivering kan de beslissing dragen en is bijgevolg deugdelijk en afdoende. De beslissing werd zorgvuldig voorbereid en is gesteund op een correcte feitenvinding zodat de zorgvuldigheidsplicht werd nageleefd."

4.1.3.1. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat de aanvraag van verzoekers om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk is. Er wordt hierbij geduid dat het bijgevoegde standaard medisch getuigschrift niet correct is gepersonaliseerd, aangezien de nationaliteit van de persoon die is vermeld op het standaard medisch getuigschrift niet overeenstemt met deze van de persoon in functie van dewelke de machtigingsaanvraag wordt ingediend. De bewering van verzoekers dat hun aanvraag reeds ontvankelijk werd verklaard en dat verweerder hierop poogt terug te komen in het raam van het onderzoek inzake de gegrondheid mist derhalve feitelijke grondslag.

Aangezien enkel een verblijfsmachtiging, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan afgeleverd worden aan een vreemdeling die aantoonbaar dat hij op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, getuigt het niet van een overdreven formalisme om te vereisen dat de identiteitsgegevens die zijn vermeld op het hiertoe aangebrachte standaard medisch getuigschrift volledig overeenstemmen met de identiteitsgegevens van de vreemdeling die een dergelijke aanvraag indient.

Het staat in casu niet ter discussie dat verzoekers de aanvraag om tot een verblijf om medische redenen te worden gemachtigd indienden in functie van de gezondheidsproblemen van hun dochter, dat zij voorhouden dat hun dochter de Kirgizische nationaliteit heeft en dat het standaard medisch getuigschrift betrekking heeft op een persoon die de Russische nationaliteit heeft. Verweerder kon bijgevolg oordelen dat het medisch getuigschrift "*niet correct gepersonaliseerd [is]*". De Raad benadrukt dat van een vreemdeling die vraagt om op medische gronden tot een verblijf gemachtigd te worden en die, omwille van het feit dat zijn asielaanvraag nog in behandeling is, stelt vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen mag verwacht worden dat hij een standaard medisch getuigschrift aanbrengt waarin ten minste zijn voorgehouden nationaliteit correct wordt weergegeven. Een ambtenaar-geneesheer dient immers in een latere fase van de procedure, op basis van dit standaard medisch getuigschrift, te beoordelen of de eventueel vereiste medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst van de aanvrager. De bewering van verzoekers dat er slechts sprake is van een materiële vergissing kan dan ook niet overtuigen, te meer omdat een eerdere machtigingsaanvraag ook reeds werd afgewezen omdat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift geen identiteits-

gegevens bevatte en verzoekers derhalve op de hoogte waren van het belang dat verweerder hechtte aan een correcte vermelding van de identiteitsgegevens in het standaard medisch getuigschrift.

Het feit dat een deel van de voorgehouden identiteitsgegevens van hun dochter overeenstemt met de gegevens die zijn vermeld op het standaard medisch getuigschrift laat niet toe te besluiten dat er zekerheid bestaat dat dit standaard medisch getuigschrift – waarbij tevens moet opgemerkt worden dat de identiteitsgegevens in een ander handschrift werden aangebracht dan de medische vaststellingen – effectief betrekking heeft op hun dochter.

De uiteenzetting van verzoekers laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.3.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.1.3.3. Er moet nog worden benadrukt dat, gelet op het feit dat de aanvraag van verzoekers onontvankelijk werd bevonden, verzoekers niet kunnen worden gevolgd in hun betoog dat verweerder zou zijn tekort gekomen aan de zorgvuldigheidsplicht omdat hij de medische situatie van hun dochter niet onderzocht. Een dergelijk onderzoek kan, overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, immers enkel vereist zijn indien een ontvankelijke aanvraag werd ingediend.

De zorgvuldigheidsplicht impliceert ook niet dat verweerder een vreemdeling die naliert zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd met de vereiste overtuigingsstukken te onderbouwen dient te contacteren alvorens hij een beslissing inzake deze aanvraag kan nemen.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt voorts dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.1.3.4. De Raad benadrukt voorts dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij onderbouwen hun standpunt als volgt:

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)”.

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, RACE, 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

‘Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeldende die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing uiteen te zetten dat het standaard medisch getuigschrift niet correct gepersonaliseerd werd en niet toelaatbaar zou zijn, hetgeen niet correct is in die zin dat het medisch getuigschrift wél én de juiste naam bevat én de juiste geboortedatum én het juiste geslacht en uit vergelijking met de voorgelegde identiteitsdocumenten onmiddellijk blijkt hoe de vork in de steel zit met name dat er een vergissing is gebeurd in de nationaliteit, hetgeen niet zo uitzonderlijk is, gezien het feit dat verwerende partij zelf dezelfde materiële vergissing beging bij de verwerking van de asielaanvraag van dhr. [I. M.].

Dat de materiële vergissing onmiddellijk duidelijk is bij vergelijking der stukken doch niet van die orde is dat zij verwarringstichtend zou kunnen zijn, of nog dat er verwarring zou kunnen zijn betreffende de persoon wien zijn of haar ziekte in het medisch getuigschrift wordt vermeld, aangezien én de naam én de geboortedatum én het geslacht geen enkele ruimte voor verwarring laten.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van hun verzoek tot regularisatie, terwijl verwerende partij maar al te goed op de hoogte was dat het de dochter van verzoekers betrof en dat de nodige medische informatie op het standaard medisch getuigschrift vermeld stond (een medisch getuigschrift dient ook in de eerste plaats om de medische elementen te controleren).

Dat de bewering van verwerende partij dat door de vergissing in de vermelding nationaliteit op het medisch attest, dit niet toelaatbaar zou zijn als bewijs van ziekte, niet strookt met het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel in die zin dat uit alle gegevens en stukken samen gelezen geen enkele discussie kan zijn over wie nu juist bedoeld is in het attest en in het verzoek en dat beide personen één en dezelfde zijn.

Dat het duidelijk is dat verzoekers er mochten op vertrouwen dat hun aanvraag ten gronde zou beoordeeld worden en niet zomaar afgewezen op basis van afwezigheid van een beweerde ontoelaatbaarheid die niet werd opgeworpen in de fase der ontvankelijkheid enerzijds en conform de ratio legis geen ontoelaatbaarheid tot gevolg kan hebben gezien de correctheid der overige identiteitsgegevens.

Het is dan ook volkomen ten onrechte dat verwerende partij nooit overgegaan is tot een onderzoek ten gronde van de aangehaalde medische problemen en de aan vraag van verzoekster tot toekenning van medische regularisatie.

Het kan en mag niet aanvaard worden dat verwerende partij telkenmale opnieuw op een stereotype manier verzoeken tot regularisatie gaat afwijzen om te stellen dat zij deze niet dient te behandelen, terwijl er in werkelijkheid geen enkele discussie kan zijn over de identiteit van de dochter van verzoekers.

Er is dan ook geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekers niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.”

4.2.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006. nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R.v.St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).*
- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.*

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Andermaal - cf. het eerste middel - stellen verzoekers dat er “geen discussie kan zijn over wie nu juist bedoeld is in het attest”, alsook dat het een materiële vergissing betreft die “onmiddellijk duidelijk is bij vergelijking der stukken.”

De verwerende partij verwijst vooreerst naar wat dienomtrent reeds werd uiteengezet in de repliek op het eerste middel.

De correcte identificatie en bepaling van de nationaliteit van de aanvrager is onontbeerlijk opdat de ambtenaar-geneesheer het nodige onderzoek zou kunnen uitvoeren. De wettelijke bepalingen terzake zijn duidelijk.

Naar analogie kan worden verwezen naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“3.11. Uit het gestelde in punt 3.10. blijkt dat niet zozeer verzoekers identiteit in vraag wordt gesteld doch wel verzoekers nationaliteit. De eerste vraag die zich in deze stelt, is of het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel op de identiteit in beperkte zin slaat, zoals de memorie van toelichting bij dit artikel lijkt aan te geven (cf punt 3. 7.) of ook op de nationaliteit van de aanvrager moet betrekking hebben.

3.12. Te dezen kan dienstig verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006 die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008. N. t. Verenigd Koninkrijk, § 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”;

3.13. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

(...)

3.15. In deze dient er ook rekening mee gehouden te worden dat later onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan uiteraard niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).”
(R.v.V. nr. 58.204 van 21.03.2011)

Het staat genoegzaam vast dat artikel 9ter de duidelijke identificatie vereist van de betrokkene voor wie een medisch attest wordt voorgelegd.

Anders dan verzoekers voorhouden, kan de gemachtigde niet ‘door vergelijking der stukken’ a.h.w. gaan ‘afleiden’ dat de betrokkene vermeld in het medisch attest dezelfde is als deze die de aanvraag indient. De gemachtigde vermag niet meer te lezen in het medisch attest dan erin staat, doch kan slechts een vormcontrole doen.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Het is aan verzoekers om zelf zorgvuldig te handelen bij het indienen van hun aanvraag, hetgeen zij kennelijk niet hebben gedaan.

De beslissing is geenszins stereotiep.

Er dient te worden besloten dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht besliste om verzoekers’ aanvraag af te wijzen als onontvankelijk, conform de toepasselijke rechtsregels.”

4.2.3.1. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekers in feite een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen willen aanvoeren.

De Raad kan slechts vaststellen dat, zoals verweerder terecht stelt, het motief dat de bestreden beslissing onderbouwt op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoekers kunnen daarnaast niet voorhouden dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep zou zijn, daar verweerder duidelijk heeft weergegeven waarom hij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd als onontvankelijk heeft afgewezen en hij hierbij heeft verwezen naar een vaststelling die hij specifiek in voorliggend dossier heeft gedaan. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.2.3.2. Waar verzoekers nogmaals stellen dat de materiële motiveringsplicht werd miskend en dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden en waar zij schijnbaar ook opnieuw de

schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel willen aanvoeren kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK